

Народној Републици Кини је припала та част да, после САД и ЕУ (у лику ММФ-а, Светске банке, Европске банке за обнову и развој, Европске инвестиционе банке и сијасет западних приватних банака које су, посредством пост-петооктобарских власти, окупирале српско финансијско тржиште и сада заједно потражују на милијарде евра од српске државе, привреде и грађана), а затим и Русије (најновије задужење од милијарду евра начелно договорено), постане Четврти стуб српског (тј. досовског) задуживања (мостови у Београду, за почетак).

Да би заслужила ту изузетну част да нам постане не само „стуб” већ и Србија њој „мост према Западу и Русији” (по речима потпредседника Привредне коморе Србије Весовића, који је још увек жив после ове изјаве), та велика земља морала је да има ту срећу да располаже са огромним доларским резервама (преко две хиљаде милијарди) које мора што пре да потроши, док ефекти бесомучног штампања америчке валуте не доведу до неповратне деградације исте. Такође је имала срећу да може да преговара са екипом спремном да, зарад чак и краткорочног опстанка на власти, отера земљу Србију у дугорочно дужничко ропство. Екипом која је, поред домаће грађевинске оперативе која је градила инфраструктурне пројекте на свим светским континентима претходних деценија, дозволила да нам Словенци и Аустријанци граде ултра-луксузан мост усред престонице. А, наравно, изнад свега, имала је срећу – то јест памет – да одржи суверену контролу над својим банкама и привредом током сопствене транзиције ка капитализму.

Тако се постаје “стуб” српске спољне политике у ери владавине ДОС-а – у било којим од његових пост-октобарских отелотворења – не само сопственом државничком озбиљношћу већ и спремношћу да се транзиционој Србији понуди зајам било које врсте. Дакле, може се десити и да, на пример, две преостале земље БРИК-а, Бразил и Индија, ускоро постану пети и шести стубови садашње државне политике, ако су спремне да приме званичне делегације из Србије са испруженим шеширом у руци. А и Емирати, Сингапур и Норвешка имају велике „суверене фондове” који их такође потенцијално кандидују за високи назив „стуба српске спољне политике”.

Остаје, међутим, кључно питање: који је то унутрашњи “стуб” српске привреде који ће нам омогућити да ове - и најављене нове - дугове враћамо у ближој и даљој будућности? Јер то је тај неопходни, средишњи стуб носач, без којег сви други стубови који шире базу државног задуживања постају само носачи бржег и већег урушавања. Којим ће то

Пише: Александар Павић
четвртак, 20 август 2009 15:36

српским производима и српским привредним бумом бити плаћени ти дугови? Јасан одговор од оних који нас додатно задужују још није понуђен.

Наравно, ово писаније неће спречити нова задуживања у блиској будућности. Али, може се на овом месту дати бар један конкретан предлог. Да, у одсуству јасног и транспарентног плана о оживљавању српске привреде и враћању садашњих и будућих задуживања – а без распродаје преосталих ресурса земље – “стубови” садашње власти буду први из чијег капитала ће се враћати садашњи и будући дугови – било под чврстим државним надзором, било конфискацијом, било национализацијом, било ликвидацијом. То су, дакле, и “тајкуни” који подржавају садашњу власт, и министри који потписују или одобравају нова задуживања, и прваци странака на власти. Мада то само по себи неће Србију извући из дужничке кризе, пружиће јој бар делић онога за чим она вапи бар од 5. октобра – осећаја да се правда, колико год била спора, коначно извршава.